

nog eens naar de waschtobbe. Toen werd Moeder heel boos en rammelde haar aan een arm door elkaar en rukte mij het goed van het lijf; (de onverdiende schoppen, die ik kreeg, laat ik geheel buiten beschouwing). Samen gingen we, huilend, weer naar voren en zaten diep bedroefd op den grond.

Och, wat was mijn Annie verdrietig. Ze schreide dikke, vette tranen; het gaf niet, of ik ze al weglakte, er waren er te veel. Waarom mochten we niet spelen? waarom mocht Cas haar kindje niet zijn? Waarom sloeg Moeder ons? Ik was toch netjes op haar kleêren, ik deed toch niemand kwaad? Waarom mocht ze geen visite maken? Wat moest ze dan doen?

Moeder riep van uit het keukentje, dat ze niet „drenzen” moest, of dat ze anders „hebben” zou. Maar Annie was te bedroefd om het te hooren, en hilde maar aldoor. Daar hoor ik Moeder aankomen, en ik begreep dat Annie nu geslagen zou worden. Hoe het te voorkomen? — Ik loop met een vaart naar achteren en in de deur pardoos tegen haar beenen; ze struikelt, en valt languit op den vloer. Razend en vloekend staat ze op. Maar haar woede was nu van Annie gekeerd, en zou ik „hebben”. Ze zat me na. Ik de trap af. Ik hoorde Annie nog roepen: „Casje, Casje, kom bij me!” Maar ik begreep, dat Moeder me (misschien dood-) zou slaan, en ik borg me dus op het benedenportaal.

Een heelen tijd ben ik op het portaal gebleven, ik durfde niet nog een verdieping lager gaan; op straat kom ik liefst zoo min mogelijk, het is er druk en er zijn altijd jongens, die me jagen en met steenen gooien. Ik bleef dus in het donkere hoekje van de eerste verdieping, waar een juffrouw woont die een poes heeft.

Je zult het vreemd vinden, Fun, maar met die poes ben ik beste vrienden. Jij schrijft altijd van onze „rasvijandin”, of het „nare kattebeest”; maar ik heb den ingeboren haat aan die diersoort heel gauw weggeredeneerd. „Zie je,” dacht ik, „wij, poes en ik, zitten hier op een eiland, met Annie en Leendert als Christenmenschen en de anderen als wilden. Zouden wij nu niet net doen als de beesten van Robison Crusoë, en ons aansluiten aan elkaar en onzen heer (in dit geval voor mij, Annie — voor Poes, de Juffrouw)?” En deze redeneering volgende, liet ik Poesje de eerste malen tegen me blazen, en behandelde haar in het vervolg vriendelijk. Zoo werden we eindelijk goede maatjes, en als ik tegenwoordig wat erg veel verdriet heb en Poes op het portaal ontmoet, maak ik er haar deelgenoot van. Ze heeft dikwijls een troostwoord en — wat nog beter is — ook wel eens een troostkluijfe.

Nú ook hoorde Poes me naar beneden rennen, en kwam uit de kamer, om me te vragen, wat er aan de hand was. We hadden samen een dolle pret om Juffrouw Van Os, die zoo heerlijk van de been geraakt was, en ik moest het Poes wel een paar malen voordoen, hoe ze over me gestruikeld was.

Zie je, Fun, dat zijn nu de voordeelen van vriendschap, zelfs van katten-vriendschap. Als Poes en ik nu geslagen vijanden waren geweest, zooals jij met alle katten bent, dan had ik alleen op het portaal gezeten, en daar in plaats van een gastvrij onthaal, (want we deelden samen het geraamte van een gebakken botje) een blazende vijandin ontmoet, met wie ik een robbertje